

Nr 64.

Av herr Persson, Einar, m. fl., om rätt för skogsarbetare och med dem jämförliga arbetargrupper att vid taxering till kommunalskatt åtnjuta avdrag för fördyrande levnadskostnader.

I 33 § i kommunalskattelagen återfinnas de bestämmelser, som reglera efter vilka grunder den skattskyldige får göra avdrag för inkomstens förvärvande.

I anvisningarna till sagda paragraf mom. 3 heter det följande: "Har skattskyldig i sin tjänst verkställt resor utom den vanliga verksamhetsorten, äger han rätt att åtnjuta avdrag icke blott för kostnaden för själva resan utan jämväl för den *ökning* i levnadskostnaderna, som den skattskyldige kan hava fått vidkännas på den grund, att han vistats utom sin vanliga verksamhetsort, såsom för hotellrum, *ökad* kostnad för föda o. s. v. Därest av staten anvisats särskild ersättning för kostnaden, får avdrag dock icke äga rum."

När det gäller det sistnämnda, så finns det särskilda bestämmelser här för, vilka återfinnas i 32 § i kommunalskattelagen, där det bl. a. heter följande: "Från staten utgående traktamentsersättning skall icke upptagas som inkomst av tjänsten."

Det är uppenbart, att man tolkat den ovan citerade § 33 mycket olika inom olika län. Detta visas bl. a. av den utredning, som bevillningsutskottet lät verkställa då denna fråga behandlades vid 1946 års riksdag. Att man kan hava så olika uppfattningar i denna fråga landskamrerarna emellan beror nog på att lagtexten, sådan den är formulerad, ger uttryck för stor oklarhet. Särskilt är detta fallet när det gäller ökning i levnadskostnaderna. Å andra sidan tycker man, att taxeringsmyndigheterna hade en viss vägledning av den traktamentsersättning, som utgår till ett stort antal statstjänare. Denna traktamentsersättning skall ju utgöra en kompensation för den kostnadsfördyring, som föranledes av bortovaron från hemmet och som också faktiskt föreligger.

Det är ju självklart, att tillämpningen av dessa bestämmelser vållat mycket stor irritation ute bland de arbetargrupper, som närmast äro berörda av detta spörsmål. Särskilt gör sig denna irritation märkbar bland skogsarbetarna, som oftast hava sin arbetsplats förlagd långt borta från hemmet. Det är för dem mycket svårt att förstå varför till exempel en tjänsteman skall erhålla hela sin traktamentsersättning skattefritt, medan det för skogsarbetaren skall vara så ytterligt svårt att erhålla ett mycket ringa avdrag för fördyrande levnadskostnader.

Till detta kommer också den omständigheten, att av statens järnvägar anställda brännvedshuggare erhållit en traktamentsersättning av sammanlagt kr. 7: 80 per dag, som förmodligen varit skattefri, och detta mildrar säkerligen inte den irritation, som förefinnes i denna fråga bland skogsarbetarna.

Man hör i våra dagar ofta sådana uttryck som "flykten från skogen". Det är ju självklart, att tillgången på arbetskraft i skogarna i första hand beror på vilka löner som utgå, men det finnes också andra omständigheter som inverka. Hit höra bl. a. anspråken på jämn sysselsättning och bekvämlighet och dit skulle man också kunna hänföra likformigheten i fråga om beskattningen. Ty det kan inte finnas, enligt motionärernas mening, ringaste anledning till varför inte en skogsarbetare skall kunna erhålla ett någorlunda hyggligt avdrag för de fördyrande levnadskostnaderna, som faktiskt förefinnas, när principen är fastslagen i och med beskattningsfria traktamenten.

Med hänvisning till vad som ovan anförts föreslå vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om proposition med förslag om sådan ändring av kommunalskattelagens bestämmelser rörande avdrag från intäkt, att skogsarbetare och med dem jämförbara arbetargrupper tillförsäkras skattefrihet för fördyrande levnadskostnader.

Stockholm den 20 januari 1948.

Jon. N. Jonsson.

Hjalmar Nilsson.

Karl Damström.

J. F. Grym.

H. Sten.

Sven Edin.

Einar Persson.

Per Olofsson.

Emil Näsström.

Lage Svedberg.
